

Co je pravda? – číslo pět

Utěšitel

Jeff Pippenger

2023-09-11

Prorocké dějiny, které byly odhaleny v rámci sedmi hromů, určují dějiny, v nichž se nyní nacházíme. Toto tajemství bylo skryto až do chvíle, kdy přišly dějiny, jež představovalo. Je to doba, kdy Utěšitel, Duch „pravdy“, zjevuje pravdu, kterou Jan nazval Zjevením Ježíše Krista, neboť Ježíš Kristus je Pravda. Není to pouze tak, že slovo „pravda“ představuje Boží charakter. A není to pouze zjevení obdivuhodného jazykovědce, že hebrejské slovo „pravda“ je v celém Písmu užíváno tak hlubokým způsobem. Je to však také úžasný zázrak, který se při správném pochopení stává klíčem k otevření proroctví knihy Zjevení, a tím otevírá celou Bibli. Je to však jen pro ty, kdo jsou ochotni vidět, slyšet a zachovávat to, co je v ní napsáno, neboť čas je blízko.

Aby lidé rozpoznali „pravdu“ takovým způsobem, že jí budou posvěceni, je zapotřebí přítomnosti Ducha svatého. Lidé mohou slovu „pravda“ rozumět po intelektuální stránce a mohou být dokonce ohromeni jeho významem, avšak „pravda“ musí být snědena. Musí být zvnitřněna a učiněna součástí zkušenosti člověka, neboť slovo zprostředkovává tvořivou moc Boží těm, kdo usilují o to, aby byli proměněni k obrazu Krista. Jedním z výchozích bodů mého osobního zkoumání hebrejského slova překládaného jako „pravda“ byli hebrejští učenci, kteří se rovněž zabývají podivuhodnou povahou slova „pravda“ a jeho užitím v Bibli. Není však důvod se domnívat, že jejich intelektuální porozumění slovu „pravda“ je přivedlo ke Kristu.

Prorocká skutečnost, že Slovo musí být požito v přítomnosti Ducha svatého, odráží definici „oleje“ v podobenství o deseti pannách, jak ji podává sestra Whiteová, a také její popis dvou tříd panen, které očekávají Ženicha.

Symbol má nejčastěji více než jeden význam a jeho význam má být určen kontextem, v němž se symbol nachází. Nemá být určován definicí slova podle gramatického odborníka ani historickým časovým rámcem, v němž bylo slovo napsáno. Těchto dvou přístupů se teologové adventismu chopili, aby popřeli „pravdu“. Symbol je určován kontextem, v němž je použit. V Duchu proroctví slovo „olej“ v podobenství o deseti pannách představuje přinejmenším několik různých věcí v závislosti na kontextu pasáže, v níž se „olej“ nachází. Proč jedna skupina panen olej má, a druhá ne?

„Existuje svět, který leží ve zlobě, v klamu a v zaslepení, v samém stínu smrti,—spící, spící. Kdo pociťuje úzkost duše, aby je probudil? Který hlas k nim může proniknout? Má mysl je přenesena do budoucnosti, kdy bude dán signál: ‚Hle, Ženich přichází; vyjděte Mu vstříc.‘ Někteří však budou otálet opatřit si olej k doplnění svých lamp a příliš pozdě zjistí, že charakter, který je znázorněn olejem, není přenositelný. Tím olejem je spravedlnost Kristova. Představuje charakter a charakter není přenositelný. Žádný člověk jej nemůže zajistit pro jiného. Každý si musí sám opatřit charakter očištěný od každé poskvrny hříchu.“ Bible Echo, 4. května 1896.

Pošetilé panny nevlastní charakter nezbytný k tomu, aby obstály v brzy přicházející krizi. Postrádají Kristovu spravedlnost. Olej je však také poselstvím a olej v podobenství o deseti pannách v „posledních dnech“ je závěrečné varovné poselství, znázorněné Zjevením Ježíše Krista, které má být slyšeno, čteno a zachovááno.

„Pomazání, kteří stojí při Pánu celé země, mají postavení, jež bylo kdysi dáno satanovi jako zakrývacímu cherubovi. Prostřednictvím svatých bytostí obklopujících jeho trůn udržuje Pán stále spojení s obyvateli země. Zlatý olej představuje milost, kterou Bůh udržuje lampy věřících zásobené, aby neplápolaly a nezhasly. Kdyby nebylo tohoto svatého oleje, vylévaného z nebe v poselstvích Božího Ducha, síly zla by měly nad lidmi úplnou vládu.“

„Bůh je zneuctíván, když nepřijímáme sdělení, která nám posílá. Tak odmítáme zlatý olej, který by vléval do našich duší, aby byl předáván těm, kdo jsou ve tmě. Když zazní volání: ‚Aj, ženich přichází; vyjděte mu vstříc,‘ ti, kdo nepřijali svatý olej, kdo nepěstovali ve svých srdcích Kristovu milost, shledají podobně jako pošetilé panny, že nejsou připraveni setkat se se svým Pánem. Nemají sami v sobě moc opatřit si olej a jejich životy ztroskotají. Jestliže je však žádáno o Ducha svatého Božího, jestliže prosíme, jako prosil Mojžíš: ‚Ukaž mi svou slávu,‘ Boží láska bude vylita v našich srdcích. Skrze zlaté trubice nám bude předáván zlatý olej. ‚Ne mocí ani silou, nýbrž Duchem mým, praví Hospodin zástupů.‘ Přijímáním jasných paprsků Slunce spravedlnosti září Boží děti jako světla ve světě.“ Review and Herald, 20. července 1897.

„Olej“ je závěrečné poselství, které je opět Zjevením Ježíše Krista. V daném úryvku ti, kteří si přejí mít olej, musí úpěnlivě prosit Boha, jako to činil Mojžíš v jeskyni na Chorébu. Všimněte si však, že máme-li „prosít, jako činil Mojžíš“, aby nám Bůh „ukázal“ svou „slávu“, musíme nejprve prosit o Ducha svatého, který je Utěшитelem. Učiníme-li to, pak prostřednictvím andělů a dvou zlatých trubic přijmeme Kristovu spravedlnost. Klameme sami sebe, domníváme-li se, že se můžeme modlit a úpěnlivě prosit o Kristův charakter, jak podle tradic a zvyků laodicejského adventismu se má činit, a přitom zároveň odmítáme poselství Zjevení Ježíše Krista. Jeho spravedlnost je nám zprostředkováána skrze „poselství Božího Ducha“, která jsou předávána dvěma pomazanými, kteří stojí před Božím trůnem. Když odmítáme jeho poselství, odmítáme jeho spravedlnost.

I odpověděl jsem a řekl jsem mu: Co jsou tyto dvě olivy po pravé straně svícnu a po jeho levé straně? A odpověděl jsem znovu a řekl jsem mu: Co jsou tyto dvě olivové ratolesti, které skrze dvě zlaté trubice vylévají ze sebe zlatý olej? A odpověděl mi a řekl: Což nevíš, co to jest? I řekl jsem: Ne, pane můj. Tu řekl: To jsou ti dva pomazání, kteří stojí při Pánu celé země. Zacharjáš 4,11–14.

Ti dva „pomazání, kteří stojí při Pánu celé země“, jsou rovněž představeni jako dva svědkové ze Zjevení jedenácté kapitoly.

„O těchto dvou svědcích prorok dále prohlašuje: ‚To jsou ty dvě olivy a dva svícny, stojící před Bohem země.‘ ‚Slovo tvé,‘ řekl žalmista, ‚svítilna jest nohám mým a světlo stezce mé.‘ Zjevení 11,4; Žalm 119,105. Tito dva svědkové představují Písma Starého a Nového zákona.“ Velké drama věků, 267.

Ať již uvažujeme o svědectví Zachariášově či Janově o dvou svědcích, kontextem obou těchto svědectví je proces sdělování, který je vůbec první pravdou zmíněnou v souvislosti s poselstvím Zjevení Ježíše Krista v první kapitole, prvním verši Zjevení. Od Otce k Synu, od Syna k andělům, od andělů k proroku, od proroka k církvi. Proces, jímž Kristus promlouvá k lidstvu, je zásadním porozuměním, které se snaží zjevit v poselství posledního varování. To odpovídá důrazu v představení poselství prvního i třetího anděla.

Poselství prvního anděla je ztělesněno ve Williamu Millerovi. Miller má několik prorockých charakteristik, které musí být rozpoznány. Byl „otcem“ hnutí, což z hlediska Alfy a Omegy vyžaduje, že musí existovat i syn. Představoval hnutí označované jménem „millerité“, což je slovo pro určitý druh horniny. Byl použit k uspořádání souboru biblických pravidel prorockého výkladu. Tato pravidla se stávají hlavní součástí sdělování poselství Ducha Božího, která byla buď odmítnuta, nebo přijata, když si lidé Millerovy generace volili, zda setrvávají ve svém pošetilém laodicejském stavu, nebo se stanou moudřími Filadelfskými. Jako otec poselství prvního anděla je předobrazem hnutí, které bude hlásat poselství třetího anděla, a porozumění poselství v rámci tohoto hnutí bude řízeno zvláštním souborem biblických pravidel prorockého výkladu, která ustanovují poselství třetího anděla stejně pevně, jako byl Miller použit k ustanovení poselství prvního anděla. Bůh se nikdy nemění, Ježíš Kristus je tentýž včera, dnes i navěky.

Nemyl'te se, moji milovaní bratří. Každý dobrý dar a každý dokonalý dar je shůry a sestupuje od Otce světél, u něhož není proměny ani stínu obratu. Ze své vlastní vůle nás zplodil slovem pravdy, abychom byli jakousi prvotinou jeho stvoření. Jakub 1,16–18.

Na počátku i na konci adventismu jsou poselství Božího Ducha, která jsou představena olejem, předávána skrze dva svědky. Na počátku, u milleritů, byli těmi dvěma svědky Starý a Nový zákon, a na konci jsou jimi Bible a Duch proroctví. To je důvod, proč Jan, který nejdokonaleji znázorňuje závěr Božího lidu v posledních dnech vyšetřujícího soudu, byl na ostrově Patmos.

Já Jan, váš bratr a spoluúčastník v soužení, v království a v trpělivosti Ježíše Krista, byl jsem na ostrově zvaném Patmos pro slovo Boží a pro svědectví Ježíše Krista. Zjevení 1,9.

Prorocké prostředí Patmu vyjadřuje, že Jan je pronásledován. Byl pronásledován za to, že přijal poselství Božího Ducha, která prostřednictvím Bible a Ducha proroctví zjevují Zjevení Ježíše Krista.

Pronásledování Božího lidu „posledních dnů“ je také znázorněno ve Zjevení jedenácté kapitole, když jsou dva svědkové zabiti na ulicích a všichni oslavují jejich smrt. V jedenácté kapitole jsou těmi dvěma svědky Eliáš a Mojžíš. Vydávali své svědectví po tři a půl roku a poté byli zabiti, ale následně byli vzkříšeni.

Všichni proroci hovoří více o posledních dnech než o vlastních dějinách, a proto, jestliže kdy existuje kniha, která hovoří o posledních dnech, pak je jí kniha Zjevení, kde se všechny knihy Bible setkávají a končí. Musí tedy v posledních dnech existovat „poselství“, které je zabito a poté vzkříšeno. Jedenáctá kapitola Zjevení znázornila dějiny Francouzské revoluce, avšak ještě bezprostředněji znázorňuje útok proti poselství třetího anděla v posledních dnech. Poselství a

hnutí, které byly předobrazeny Millerovým poselstvím a hnutím, tento útok vytrpěly a zemřely 18. července 2020. Podle jedenácté kapitoly Zjevení měl tento útok vykonat šelma, která vystoupila z bezedné propasti.

A když dokonají své svědectví, šelma vystupující z bezedné propasti povede proti nim válku, přemůže je a usmrtí je. A jejich mrtvá těla budou ležet na ulici velikého města, které se duchovně nazývá Sodoma a Egypt, kde byl také ukřižován náš Pán. Zjevení 11,8.9.

Sestra Whiteová nás informuje, že „bezdná propast“ představuje nový projev satanovy moci.

„Když dokoní [dokončují] své svědectví.‘ Období, během něhož měli dva svědkové prorokovat oděni v žiněných rouchách, skončilo roku 1798. Když se blížili k završení svého díla v skrytosti, měla proti nim vést válku mocnost představovaná jako ‚šelma vystupující z propasti‘. V mnoha národech Evropy byly mocnosti vládoucí v církvi i ve státě po staletí ovládány satanem prostřednictvím papežství. Zde je však představen nový projev satanovy moci.“ Velký spor věků, 268.

V knize Zjevení jsou označeny tři mocnosti, které vycházejí z bezedné propasti: první zmíněnou je islám ve Zjevení 9,2, druhou je ateismus Francouzské revoluce v kapitole 11, verši 8, a třetí je moderní Řím v kapitole 17, verši 8. „Nový projev“ v posledních dnech, který nebude útočit pouze na hnutí předobrazené milleritským hnutím, nýbrž také na svět, je padělané probuzení padělaného Půlnočního volání, známé jako „wokeismus“. Wokeismus představuje „nový projev satanské moci“, který je podporován nynějším jezuitským antikristem a šířen skrze kupce, politické vůdce Organizace spojených národů, liberální představitele v padlých protestantských církvích ve Spojených státech a Demokratickou stranu ve spojení s republikány RINO, kteří buď prosazují, nebo dovolují prosazování všech variant zvrácených životních stylů homosexuální komunity, jak je v kapitole 11 znázorněna jako „Sodoma“. Tyto tři mocnosti vedou svět k Armagedonu a jsou také znázorněny „Egyptem“, symbolem ateismu a světskosti. Zasazený do anarchie Francouzské revoluce, která je dalším prvkem těchto tří mocností tvořících to, co sestra Whiteová nazývá „zlou konfederací“, buď přímo podporují, nebo umožňují wokeismus. Wokeismus je satanským padělkem probuzení deseti panen. O těchto věcech máme ještě více co říci, avšak nejprve se musíme zabývat následky vraždy na ulici, k níž došlo 18. července 2020.

A také, milý čtenáři, prosím, pochopte, že nemám co nabídnout na podporu Republikánské strany. Nemí žádné politické přesvědčení, v něž bych choval jakoukoli důvěru. Pouze poukazuji na prorocké dynamiky, které existují ve Spojených státech, v Organizaci spojených národů a v papežství. Těmto dynamikám bude věnována konkrétnější pozornost, až začneme přímo pojednávat o dvou rozích, které probíhají souběžně od roku 1798 až do nedělního zákona.

Satanské probuzenectví, které představuje padělané Půlnoční volání, předchází skutečnému Půlnočnímu volání, a před dobou pravého Půlnočního volání ti, kteří byli pobiti na ulicích, nakonec dospějí buď v pošetilou, nebo moudrou pannu. Období, kdy jsou naše charaktery svazovány buď do otýpky určené pro oheň zkázy, nebo do svazku pro nebeské shromaždiště, je nyní zde.

Sestra Whiteová poukazuje na to, že v době prodlení pošetilé panny v milleritské historii reagovaly na zkoušející zklamání odlišně než moudré panny, a tím naznačuje, že v době prodlení již byly jejich charaktery ustáleny. Avšak svědectví Jeremiášovo nám sděluje, že si můžeme zvolit návrat k Bohu a On se nejen navrátí k nám, nýbrž z nás učiní opevněnou bronzovou zeď proti bezbožným a hrozným, když nás v nastávající krizi použije jako své ústa. V tomto prorockém bodě nám Ježíš zaslibuje útěchu. To je význam čtyř Janových kapitol, které jsou zasazeny do našich současných dějin.

Olej je Duch svatý, je to charakter a jsou to poselství Božího Ducha. Boží Duch je „Utěšitel“. Jako Bůh tak miloval svět, že dal svého jednorozeného Syna, a jako Ježíš obětoval svou božskou bytost, aby dobrovolně přijal lidství, které stvořil, jako součást sebe samého na věčnost, tak i Duch svatý, který je dán v tomto časovém období, zůstane s námi navěky.

Milujete-li mne, zachovávejte má přikázání. A já budu prosit Otce, a dá vám jiného Utěšitele, aby s vámi zůstal na věky, totiž Ducha pravdy, kterého svět nemůže přijmout, neboť ho nevidí ani ho nezná; vy jej však znáte, neboť přebývá u vás a bude ve vás. Nenechám vás osiřelé; přijdu k vám. Jan 14,15–18.

Tato oběť Ducha, když se rozhodl přebývat s lidskými bytostmi navěky, je obdobou oběti dalších dvou osob nebeské trojice. Snad stejně významné jako oběť Ducha v Jeho ochotě žít uvnitř každého z vykoupených po celou věčnost je to, že příchod „Utěšitele“ v tomto konkrétním dějinném okamžiku určuje, kdy je Boží lid zapečetěn pro věčnost.

A nezarmucujte svatého Ducha Božího, jímž jste zapečetěni ke dni vykoupění. Efezským 4,30.

V dějinách, v nichž je zaslíbení Utěšitele dokonale naplněno, což jsou dějiny jednoho sta čtyřiceti čtyř tisíc, bude Duch v nás „prebývat“ „navěky“. Každý křesťan, který splnil požadavky evangelia, přijal Ducha svatého, a byl proto „zapečetěn ke dni vykoupění“, avšak toto zapečetění pouze ukazuje vpřed k době, kdy má být během těchto nynějších dějin zapečetěno sto čtyřicet čtyři tisíc. V listu Efezským jsou ti, kdo jsou zapečetěni ke dni vykoupění, postaveni do protikladu k těm, kdo „zarmucují“ „Ducha svatého“. Ducha svatého zarmucují tím, že odmítají přijmout sdělení Božího Ducha, a tím odmítají zlatý olej. Když nám Kristus v tomto období zklamání zaslibuje, že nám pošle „Utěšitele“, „Ducha pravdy“, zaslibuje, že na nás vloží svou pečeť, a jeho pečeť představuje zachovávání jeho přikázání, zvláště přikázání o sobotě, což je den, kdy Jan obdržel zjevení a což je otázka, která se právě chystá postavit před svět.

Zapečetění moudrých panen je dokončeno před zkouškou nedělního zákona, neboť právě tehdy se projeví charaktery moudrých i pošetilých, a charakter se v krizi nikdy nevytváří, pouze se zjevuje. Zapečetění mimo jiné představuje proměnu od smýšlení Laodikejského ke smýšlení Filadelfijskému. Problém spočívá v tom, že aby tato proměna mohla být uskutečněna, je pro každého z nás první zkouškou skutečně pochopit, že jsme až dosud byli Laodikejskými; neboť jako Laodikejští je naším hlavním duchovním postojem přesvědčení, že je všechno v pořádku, zatímco ve skutečnosti je všechno zcela špatně. Tento postoj musí být odložen; je jednou z ohavností, které musejí být odděleny od vzácného.

„Jakmile bude Boží lid zapečetěn na svých čelech — není to žádná pečeť ani znamení, které by bylo možno spatřit, nýbrž zakotvení v pravdě, jak po stránce rozumové, tak duchovní, takže jimi nebude možno pohnout — jakmile bude Boží lid zapečetěn a připraven na otřesení, přijde. Ve skutečnosti již začalo; Boží soudy nyní dopadají na zemi, aby nám daly varování, abychom věděli, co přichází.“ Seventh-day Adventist Bible Commentary, svazek 4, 1161.

„Utěšitel“, kterého Ježíš zaslubuje svým učedníkům a který je utěšuje v době zklamání, vede svůj lid do veškeré pravdy, a právě skrze „upevnění se v pravdě“ jsme zapečetěni. „Pravda“, v níž se má Boží lid v tomto bodě upevnit, je ta „pravda“, která je odpečetěna těsně před uzavřením doby milosti, neboť „čas je blízko“. Touto pravdou je struktura skrytých dějin sedmi hromů, a tyto skryté dějiny označují dějiny, v nichž se otevírá Zjevení Ježíše Krista. Skryté dějiny sedmi hromů se naplní právě v tom čase, kdy bude odpečetěna „pravda“ představovaná jako skryté dějiny. Odpečetění „pravdy“ je tím, co zapečeťuje ty, kdo přijímají poselství, které bylo předtím zapečetěno.

Boží lid je zapečetěn na svých čelech ještě před otřesením rozhněvaných národů, k němuž dochází při nedělním zákonu, a tím je zahájena národní zkáza. Zjevení Ježíše Krista jsou „slova proroctví“ knihy Zjevení, která již nemají být zapečetěna, neboť čas je blízko. Je to pravda, která má být nyní čtena, slyšena a především zachovávána, máme-li být blahoslaveni.

Juda, ne ten Išariotský, mu řekl: Pane, jak to, že se chceš zjevit nám, a ne světu? Ježíš mu odpověděl: Miluje-li mne kdo, bude zachovávat má slova; a můj Otec jej bude milovat, i přijdeme k němu a učiníme si u něho příbytek. Kdo mne nemiluje, nezachovává má slova; a slovo, které slyšíte, není mé, nýbrž Otcovo, který mne poslal. Toto jsem vám pověděl, dokud zůstávám s vámi. Ale Utěšitel, Duch svatý, kterého Otec pošle v mém jménu, ten vás naučí všemu a připomene vám všechno, co jsem vám řekl. Jan 14,22–26.

Pro ty, kdo zachovávají poselství, které je rozpečetováno, zní zaslíbení, že Přímluvce nás bude „učit“ „všem věcem“, totiž „čemukoli“, co Ježíš řekl „vám“. To je zaslíbení, které bylo naplněno učedníkům na cestě do Emauz a poté jedenácti učedníkům. Když Kristus odstranil svou ruku z očí emauzských učedníků, které byly „zadržovány“, a poté „otevřel“ „mysl“ jedenácti učedníků, aby mohli plně „rozumět Písmům“, zaznamenával tím zaslíbení pro ty, kdo budou žít v „posledních dnech“, kteří se vrátí ze svého zklamání, budou činit pokání ze svého laodicejského stavu a přijmou „pravdu“. „Přímluvce“ v „posledních dnech“ nám bude „připomínat všechno“, zatímco nás bude učit „všem věcem“. Stejně významné jako to, že nám při svém vyučování všech věcí připomene pravdy minulosti, je i to, že nám „ukáže věci budoucí“.

Avšak pravím vám pravdu: Je pro vás užitečné, abych odešel; neboť neodejdu-li, Utěšitel k vám nepřijde; odejdu-li však, pošlu ho k vám. A on, až přijde, usvědčí svět z hříchu, ze spravedlnosti a ze soudu: z hříchu, protože ve mne nevěří; ze spravedlnosti, protože odcházím ke svému Otci a již mne neuvídíte; ze soudu, protože kníže tohoto světa je již odsouzen. Ještě vám mám mnoho co říci, ale nyní to nemůžete snést. Když však přijde on, Duch pravdy, uvede vás do veškeré pravdy; neboť nebude mluvit sám ze sebe, ale bude mluvit, cokoli uslyší, a oznámí vám věci budoucí. On mne oslaví, neboť z mého vezme a vám to oznámí. Jan 16,7–14.

V této době nás Utěšitel bude „uvádět“ do „pravdy“, „naučí nás všemu“, včetně „budoucích věcí“, neboť v této době nám Ježíš ještě má „mnoho co říci“. Tyto věci, ať už jsou to věci z naší „paměti“, „budoucí věci“ nebo těch mnoho „věcí“, které nám má „ještě“ říci, jsou tím, co nás pečeti pro přicházející krizi. Činí tak, neboť jeho pravda představuje jeho tvořivou moc. Pečetí nás předem před přicházející krizí, neboť zamýšlí, abychom byli předem varováni před největším obdobím pronásledování proti jeho lidu, jaké se kdy v posvátných dějinách odehraje. Toto pronásledování výslovně ukazuje, že slova a činy, které jsme v minulosti vykonali, budou připomenuty a použity proti nám, tak jako byla Kristova slova překrucována proti němu. Nicméně máme přednést poselství jako svědectví proti jejich vzpouře, jak to představují Ezechiél a Kristus.

Pamatujte na slovo, které jsem vám řekl: Služebník není větší než jeho pán. Jestliže pronásledovali mne, budou pronásledovat i vás; jestliže zachovali mé slovo, zachovají i vaše. Ale to všechno vám budou činit pro mé jméno, protože neznají toho, který mě poslal. Kdybych byl nepřítel a nemluvil k nim, neměli by hříchu; nyní však nemají omluvu pro svůj hřích. Kdo nenávidí mne, nenávidí i mého Otce. Kdybych mezi nimi nebyl činil skutky, které nikdo jiný nečinil, neměli by hříchu; nyní však viděli a nenáviděli jak mne, tak i mého Otce. Ale to se stalo, aby se naplnilo slovo napsané v jejich zákoně: Nenáviděli mne bez příčiny. Když však přijde Utěšitel, kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, který vychází od Otce, ten bude svědčit o mně. Jan 15,20–26.

„Duch pravdy“, jenž je „Utěшитelem“, bude „svědčit o“ Kristu, který je „pravda“. A „pravda“ je Alfa i Omega, první i poslední, počátek i konec. Skrytá historie sedmi hromů, která je nyní odpečetěována, je pečeticím poselstvím sto čtyřiceti čtyř tisíc. V následcích 18. července 2020 poskytuje Jeremiáš příklad, že se můžeme rozhodnout navrátit k Tomu, který si nás první zamiloval. Při vykonání tohoto díla návratu máme odpovědnost oddělit drahocenné od ničemného. Budeme-li s bázní a třesením uvádět ve skutek své spasení a toto dílo dokonáme, budeme zapečetěni a bezprostředně vstoupíme do největší krize dějin země. Budeme mít také výsadu prožít dějiny, které proroci, králové a spravedliví muži toužili spatřit.

Ti, kdo se ujmou tohoto díla a vrátí se, „budou chodit ve světle vycházejícím od trůnu Božího“ a „prostřednictvím andělů bude mezi nebem a zemí probíhat neustálé spojení“, což je proces komunikace označený v úvodním verši knihy Zjevení.

„Ne všichni v tomto světě se postavili na stranu nepřítelů proti Bohu. Ne všichni se stali nevěrnými. Je tu věrný ostatek, který zůstává Bohu oddán; neboť Jan píše: ‚Zde jsou ti, kteří zachovávají Boží přikázání a víru Ježíšovu.‘ Zjevení 14,12. Brzy se rozhoří urputný boj mezi těmi, kdo slouží Bohu, a těmi, kdo Mu neslouží. Brzy bude otřeseno vším, čím lze otrást, aby to, čím otrást nelze, zůstalo.“

„Satan je pilným studentem Bible. Ví, že jeho čas je krátký, a usiluje na každém kroku mařit dílo Páně na této zemi. Není možné podat žádnou představu o zkušenosti Božího lidu, který bude živ na zemi, až se nebeská sláva spojí s opakováním pronásledování minulosti. Budou chodit ve světle vycházejícím od Božího trůnu. Prostřednictvím andělů bude mezi nebem a zemí stále spojení. A Satan, obklopen zlými anděly a vydává se za Boha, bude činit zázraky všeho druhu, aby oklamal, bude-li to možné, i samé vyvolené. Boží lid nenalezne svou

bezpečnost v činění zázraků, neboť Satan bude napodobovat zázraky, které budou konány. Boží vyzkoušený a osvědčený lid nalezne svou moc ve znamení, o němž se mluví v Exodus 31,12–18. Mají zaujmout své stanovisko na živém slově: „Je psáno.“ To je jediný základ, na němž mohou bezpečně stát. Ti, kdo porušili svou smlouvu s Bohem, budou onoho dne bez Boha a bez naděje.“

„Uctívači Boha budou zvláště odlišeni svou úctou ke čtvrtému přikázání, neboť to je znamením Boží tvůrčí moci a svědectvím o Jeho nároku na lidskou úctu a poctu. Bezbožní budou odlišeni svým úsilím strhnout památník Stvořitele a vyvýšit ustanovení Říma. V rozhodujícím střetu bude celé křesťanstvo rozděleno do dvou velkých tříd: na ty, kteří zachovávají Boží přikázání a víru Ježíšovu, a na ty, kteří se klanějí šelmě a jejímu obrazu a přijímají její znamení. Ačkoli církev a stát spojí svou moc, aby přinutili všechny, „malé i velké, bohaté i chudé, svobodné i otroky,“ přijmout znamení šelmy, přece je Boží lid nepřijme. Zjevení 13,16. Prorok z Patmu spatřuje „ty, kteří zvítězili nad šelmou a nad jejím obrazem i nad jejím znamením a nad počtem jejího jména, jak stojí na skleném moři a majíce Boží citary“ a zpívají píseň Mojžíšovu a Beránkovu. Zjevení 15,2.

„Lid Boží očekávají děsivé zkoušky a soužení. Duch války burcuje národy od jednoho konce země ke druhému. Avšak uprostřed času soužení, který přichází — času soužení, jakého nebylo od té doby, co povstal národ — Boží vyvolený lid obstojí neotřesen. Satan a jeho zástupy jej nebudou moci zničit, neboť jej budou chránit andělé vynikající silou.“ Testimonies, svazek 9, 15–17.

Je užitečné rozpoznat, že tento oddíl tvoří závěr kapitoly, která začíná na straně jedenáct v devátém svazku Testimonies, což lze chápat jako představující devět-jedenáct. Je užitečné si povšimnout, že název pojednává o přicházejícím Ženichovi, a také o Habakukových tabulích, odkud Pavel převzal verš, který napsal v listu Židům. Začátek kapitoly vyznačuje dějiny, jež započaly 11. září 2001, dvě desky smlouvy prorocství, do níž bylo vstoupeno na počátku adventismu, a že název zní Poslední krize, což označuje poslední Půlnoční volání. Konec kapitoly je v úplném souladu s jejím začátkem, neboť jak začátek, tak konec pojednávají o závěrečné krizi.

„Oddíl 1 — Pro příchod Krále“

„Ještě maličko, a ten, který má přijít, přijde a nebude prodlévat.“ Židům 10,37.

„Poslední krize“

„Žijeme v době konce. Rychle se naplňující znamení doby prohlašují, že Kristův příchod je blízko přede dveřmi. Dny, v nichž žijeme, jsou vážné a významné. Duch Boží je postupně, avšak jistě odnímán ze země. Rány a soudy již dopadají na ty, kdo pohrdají milostí Boží. Pohromy na souši i na moři, neustálý stav společnosti, poplachu války jsou výstražné. Předpovídají blížící se události největšího významu.“ Testimonies, svazek 9, 11.

Vrátíme-li se a přijmeme-li vysoké povolání být Božími „ústý“, jak je ztělesňuje Jeremiáš, velmi brzy budeme mít účast na největším shromáždění sklizně v posvátných dějinách.

„Promlouval k nim také slovy naděje a povzbuzení. „Ať se vaše srdce nechvěje,“ řekl; „věříte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků; kdyby tomu tak nebylo, řekl bych vám to. Jdu, abych vám připravil místo. A odejdu-li a připravím vám místo, opět přijdu a vezmu vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já. A kam já jdu, víte, i cestu znáte.“ Jan 14,1–4. Kvůli vám jsem přišel na svět; pro vás jsem pracoval. Když odejdu, budu pro vás i nadále horlivě působit. Přišel jsem na svět, abych se vám zjevil, abyste uvěřili. Jdu ke svému Otci i k vašemu, abych s ním spolupracoval ve váš prospěch.

„Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i on bude činit skutky, které činím já; a bude činit ještě větší než tyto, neboť já jdu ke svému Otci.“ Jan 14,12. Tím Kristus nemínil, že by učedníci měli vyvinout vznešenější úsilí, než jaké vynaložil On, nýbrž že jejich dílo bude mít větší rozsah. Neměl na mysli pouze konání zázraků, ale vše, co se bude dít působením Ducha svatého. „Až přijde Utěšitel,“ řekl, „kterého vám pošlu od Otce, Duch pravdy, který od Otce vychází, ten bude svědčit o mně; a také vy budete svědčit, protože jste se mnou od počátku.“ Jan 15,26.27.

„Podivuhodným způsobem byla tato slova naplněna. Po seslání Ducha svatého byli učedníci tak naplněni láskou k Němu a k těm, za něž zemřel, že srdce byla obměkčována slovy, která mluvili, i modlitbami, které pronášeli. Mluvili v moci Ducha; a pod vlivem této moci byly obráceny tisíce.“ Skutky apoštolů, 21, 22.